

88 KRIZA

... I NEKOLIKO IZLAZA

Falco Nero

EVEREST MEDIA

Za nastanak ove knjige dugujem zahvalnost velikom broju ljudi saglasnih sa mojim stavom da je čitavo čovečanstvo u dubokoj opštoj krizi iz koje će se teško izvući. Među njima ne ubrajam samo svoje prijatelje sa kojima razmenjujem stavove i informacije, već i brojne nezavisne istraživače i stručnjake različitih profila koji su, uprkos progonu vlasti i javnoj stigmatizaciji, uporni u svojoj borbi za istinu i osnovna ljudska prava. Od svih njih sam dobio ne samo mnoštvo važnih informacija nego i želju da dam svoj skromni doprinos borbi za slobodu.

Zahvalan sam i onima koji imaju suprotan stav, i koji na mene gledaju kao na osobu potpuno izgublenu u vremenu i prostoru. U svakom razgovoru sa neistomišljenikom shvatim da pred sobom imam osobu koja je podsvesno isključila razum i logiku da se ne bi suočavala sa realnošću. Njihov način preživljavanja svodi se na bežanje od teških tema i uporne pokušaje da se uklope u bezličnu masu hipnotisanu propagandom sa mass-medija. Ovom knjigom pokušavam da ih ohrabrim da otvore oči i uključe razum jer problemi neće nestati ako ih uporno ignorišemo. Hrabrost i snaga ne leže u bežanju od istine, već u direktnom suočavanju sa njom.

Na kraju, osobe kojima se moram posebno zahvaliti su moja deca. Ne zato što me podržavaju ili na bilo koji način učestvuju, već zato što postoje. Da nema njih – ne bi bilo ni ove knjige jer je osnovni motiv za početak pisanja bila želja da moja deca imaju bolje mesto za život kad odrastu.

Falco Nero

UVODNE NAPOMENE

Trenutna situacija u svetu je loša. Veoma loša. Tendencije po svim bitnim pitanjima za čovečanstvo pokazuju da u dužem periodu imamo stalno kretanje sa lošeg na još gore. Prostor za delovanje se sužava, ne samo na kolektivnom nego i na individualnom planu. Problemi trenutno aktivne generacije su toliki, da je bolje i ne razmišljati kakva budućnost čeka našu decu ili unuke, ukoliko ne dođe do nekog ozbiljnog zaokreta na putu kojim se kreće ljudsko društvo.

Prethodno navedeno se može shvatiti kao upozorenje za čitaoce. Kao što na TV u uvodnoj špici upozoravaju gledaoce da će biti scena nasilja, i ja sam osećao potrebu da potencijalne čitaoce koji imaju problem sa objektivnim sagledavanjem situacije pozovem da odlože ovu knjigu jer bi im mogla izazvati nervozu, unutrašnji sukob, depresiju, pa i bezrazložni bes prema autoru. Da je ovo realnost uverio sam se mnogo puta, u razgovorima sa ljudima koji ne žele uopšte da čuju negativne informacije, ili crna predviđanja. Njihov stav je: ili pozitivno – ili ništa. Crne prognoze im stvaraju frustracije, pa svaki takav razgovor prekidaju da im ne bi izazivao unutrašnji nemir. Vode se logikom „Kud svi Turci – tu i mali Mujo“, sigurni su da ne mogu ništa promeniti i da im najveću sigurnost pruža to što su deo jedne šire zajednice.

Stavovi izloženi u ovoj knjizi su prošli proces dugotrajnog logičkog testiranja. Zato bi najbolje bilo da, ako se već odlučite da je pročitate do kraja, jednostavno zaboravite prethodno prikupljene informacije, uključite logiku i razmišljate o tome da li su izneseni zaključci mogući i realni. Na puno mesta ćete

naići na informacije dobijene iz javnih izvora (koristim priliku da se izvinim autorima i čitaocima za nenavođenje izvora) ali se opravdam time da ovaj tekst nije informativnog karaktera već samo pokušaj kritike savremenog društva, sa namerom da ljude navede na razmišljanje i eventualno pronalaženje ispravnog puta ka boljoj budućnosti. A oni koji žele proveriti tačnost iznesenih informacija mogu ih jednostavno pronaći pretragom na internetu.

Mentalitet stada mi je oduvek bio stran. Zato što stado ovaca uvek ima svoje pastire i pse čuvare. A kada vlasnik stada proceni da mu se ne isplati da te ovce „čuva i hrani“ – može ih, sve do poslednje, poslati u klanicu. Mislim da su ljudi na intelektualnoj i duhovnoj skali iznad ovaca. Iskreno verujem u slobodnu volju i mogućnost izbora, potpuno svestan da su krupne odluke u svakom životu veoma teške i da uglavnom predstavljaju izbor između dva zla. Čak i svestan te činjenice, uvek ću radije dati sebi pravo na izbor, pa i kada bi to predstavljalo izopštenje iz društva. Radije ću prihvatiti da svojom lošom odlukom napravim grešku koju ću platiti podnošenjem posledica, nego da dopustim da me nosi bujica ili pratim masu.

Pretpostavljam da uzroci za ovaj stav leže u mom shvatanju smisla života. Po meni, život je neprekidni niz problema i rešavanja istih. Za mase koje veruju da život treba biti bajka – ova izjava je strašna. Za onoga ko se već svesno suočio sa surovom istinom ta činjenica prestaje da bude strašna. On prihvata da je čitav život u stvari školovanje tokom kojeg morate puno da naučite, grešite, padate i polažete ispite, dok konstantno napredujete. Onog trenutka kada probleme shvatite kao izazove – oni vas više ne plaše. A kada počnete da se suočavate sa problemima, kada ih rešavate čak i kada iziskuju ozbiljan rad na sebi – tada ste zaista odrasla i slobodna osoba. Godine tu nisu bitne, većina ljudi će probleme gurati pod tepih sve dok se ta gomila ne razlije na sve strane. Tek kada prihvatite da sami plaćate za svoje greške dostigli ste zrelost i istinsku slobodu duha.

U ovoj analizi trenutne situacije u svetu neću licitirati brojkama. Ne samo da su izvori informacija postali vrlo nepouzdana, ne samo da ćete bez problema pronaći svaku informaciju u dve i

više različitih, čak i međusobno suprotstavljenih verzija, nego za većinu mojih stavova čak i ne postoje ikakva istraživanja. Na primer, kada kažem „*Većina ljudi ima mentalitet stada, ne suočavaju se svojim problemima i uporno pokušavaju da prebace odgovornost za svoje probleme na drugoga*“ – taj stav ne mogu potkrepiti nikakvim dokazima. Svi moji stavovi na koje ćete naići u ovom tekstu posledica su ličnog iskustva (koje je ograničeno), društvene i ekonomske situacije u mom okruženju (ne i u čitavom svetu!), vaspitanja, tradicije, kulture, religije, morala (sve ovo se razlikuje od jednog do drugog komada planete), kao i informacija koje su mi bile dostupne (preciznije rečeno – informacija kojima sam poverovao, jer dostupnost i količina informacija više nisu problem. Sada je problem njihova selekcija).

Moram da se ogradim i od generalizacije. Napominjem da me svaka generalizacija užasava, ali da nije praktično uz svaki termin staviti i ličnu ogradu. Recimo, uz izjavu „*Vlasnici kompanija plaćaju svoje radnike minimalno moguće, tačno onoliko koliko je dovoljno da ih radnici ne napuste*“ bi trebala stajati i napomena „*Određeni broj vlasnika kompanija ima drugačiji stav tako što se brinu o potrebama radnika, investiraju u njihovo zadovoljstvo uslovima rada i kvalitet života, čak i kada taj trošak ne donosi direktnu finansijsku korist kompaniji. Ipak, smatram da je procenat takvih kompanija veoma mali*“. Važno mi je da čitaoci shvate da se ovaj pristup odnosi na sve korišćene termine. Kada se na neki način okarakterišu „žene“, „političari“, „porodice“, „globalisti“ – iznosi se lično mišljenje o **većini**, nikako o svim pripadnicima te grupacije. Uporno se držim starih izreka „*U svakom žitu ima kukolja*“ i „*Svako pravilo ima svoj izuzetak*“. Zato se iskreno nadam da se nijedan čitalac neće naći uvređenim jer smatra da sam ga prozvao time što pripada određenoj grupaciji. Naprotiv, ukoliko je zainteresovan za sadržinu ovog teksta, smatram ga „izuzetkom od pravila“.

Još jedna ograda: u ovom tekstu nećete pronaći ni trunku političke korektnosti. Trudim se da pišem jasno i direktno, koristim rečnik koji se u mom okruženju koristi vekovima. Uvek ću reći „sociolog“, nikada „sociološkinja“. Izraz „sociolog“ predstavlja **osobu** određene kvalifikacije, bez obzira na pol osobe. Izraz

„sociološkinja“ je naglašavanje da je određena osoba ženskog pola, čime se ta činjenica po važnosti stavlja ispred njene stručne kvalifikacije, što je degradirajuće i za samu struku, a i za tu osobu. Smatram sve ljude jednakima i ne dopuštam da budem prozvan za vređanje bilo koje grupacije ljudi zato što koristim nazive koji su se tradicionalno koristili kroz čitavu ljudsku istoriju. A one koji se ipak osećaju uvređeni pozivam da razmisle na temu „*Da li ovo teroriziranje javnosti političkom korektnošću njima donosi stvarnu jednakost, ili ima nešto drugo za cilj?*“

Kao što se vidi iz naslova i sadržaja, tema ove knjige su **kri-ze**. Ne želim da tvrdim da je sve što se dešava na planeti u ovom trenutku jedna velika kriza, ali smatram da su svi ozbiljni aspekti ljudskog društva u ovom trenutku u krizi. Tačno je da postoji veliki broj pojedinaca koji ulažu ozbiljne napore za poboljšanje situacije na ličnom ili kolektivnom planu. Dublja filozofska analiza može dokazati da je svet u svakom trenutku u ravnoteži, što znači da kao suprotnost negativnim pojavama postoji i ogromna pozitivna energija koja se ulaže da bi se svet pokrenuo u suprotnom smeru. No, druga analiza tvrdi da je ta ravnoteža u stvari samo naš subjektivni osećaj, i da ravnoteža ne putuje kroz vreme po horizontalnoj liniji, već ima svoje uspone i padove.

Na svetu već postoji gomila stručne i filozofske literature koja hvali društvene promene kroz koje prolazimo, eseji prožeti optimizmom se štampaju u milionima primeraka, priručnici za dostizanje uspeha i sreće u životu se ne mogu prebrojati. Takva literatura je popularna, ljudi je uglavnom koriste kao što bi koristili zbirku kulinarskih recepata; nake od tih knjiga zaista donesu novac i uspeh, ali samo autorima. Nije mi poznat nijedan slučaj da je neko promenio svoj život nakon čitanja „recepata za uspeh i sreću u životu“. Sva korist od čitanja se uglavnom svede na kratkotrajnu injekciju optimizma. Nasuprot tome, ne očekujem veliku popularnost ove knjige. Efekat se može pojaviti samo kod malog procenta onih ljudi koji budu imali dovoljno hrabrosti da se suoče sa vrlo negativnim stavovima i pesimističkim prognozama. To su ljudi koji su spremni da rade na sebi, i da učine bolne promene u svom životu. Za njih sam napisao i kratko poglavlje na kraju, koje im neće pružiti recept za sreću ali im može dati poneku ideju za

delovanje na kolektivnom i individualnom planu. Bez ljudi koji su spremni na takva odricanja naše društvo ide ka provaliji iz koje nema izlaza. Zato ova knjiga nije defetistička, nije izraz očaja ni nekrolog ljudskoj civilizaciji. Ova knjiga je poziv na buđenje malom broju ljudi da svojom žrtvom pokrenu društvo ka boljoj budućnosti i svojim potomcima ostave planetu kao bolje mesto za život.

88 KRIZA

KRIZA KLASNE PODELE

Klasna podela postoji još iz vremena plemenskih zajednica. Svako pleme je imalo svog vođu i svog vrača. Bilo je i istaknutih ratnika, koji su svakako imali svoje privilegije stečene hrabrošću ili borbenim veštinama. Međutim, život onih koji su bili hijerarhijski na višoj lestvici od ostatka plemena nije bio bitno različit. Da, verovatno im je odeća bila ukrašenija a trpeza malo bogatija, ali ipak govorimo o razlici u nijansama. Njihova moć vladavine plemenom bila je ograničena saglasnošću plemena i postignutim rezultatima. U periodima kada bi pleme doživljavalo ratne poraze ili glad – njihova vlast je bila nestabilna.

Sa promenom društvenog uređenja raslojavanje je pojačano. Robovlasnici su imali udoban život, vlastela u feudalizmu je živela u dvorcima... Kapitalisti nisu prinuđivali radnu snagu da im budu podanici, ali su ovi imali izbor između gladi i teškog najamnog rada. Savremeni liberal-globalistički kapitalizam je, iako upakovan u finu ambalažu, doveo do granice pucanja suprotnost između elite i naroda. Ono što je održavalo kapitalizam i davalo mu „humano lice“ bila je srednja klasa, koja je za svoj rad dobijala dovoljnu naknadu za ostvarivanje sasvim pristojnih životnih uslova. Međutim, ta srednja klasa je poslednjih godina u nestajanju zbog robotizacije proizvodnje i rasta konkurencije na tržištu radne snage, periodičnih žestokih ekonomskih kriza i nepostojanja alternative ovom ekonomskom

modelu. Perspektiva preostalih pripadnika srednje klase je pad u nižu klasu, gde će biti u svakodnevnoj borbi da ne potonu ispod linije siromaštva.

Poslednjih nekoliko vekova bogati izlaze iz lokalnih okvira i svoju moć i bogatstvo šire planetom. Tome je doprinelo i otkrivanje „novog sveta“, pa je elita višestruko uvećala svoje bogatstvo imperijalističkim osvajanjima. Treba imati u vidu da su kolonijalistički ratovi i osvajanja bili vođeni od strane nekolicine država, koje su tada dobile moć neproporcionalnu svojoj veličini i brojnosti stanovništva. Međutim, paralelni proces bogaćenja porodica elite je, sa današnje tačke gledišta, mnogo značajniji. Naime, nakon dva svetska i niza lokalnih ratova, odnosi među državama su dosta promenjeni, ali su se moć i bogatstvo elitnih familija konstantno uvećavali. Zato danas imamo nekadašnju koloniju – SAD kao globalnu velesilu na zalasku, kao i neke nekadašnje imperijalističke velesile koje su pale u prosečnost, ali su najmoćnije porodice svoju dominaciju u poslednjih nekoliko vekova umnogostručile.

U jednu od najvećih „Teorija zavere“ današnjice spada međusobna povezanost najmoćnijih porodica planete. Činjenica je da javnost ne može napraviti spisak tih porodica, mada su neka prezimena široko poznata. Pronalaze se i rodbinske veze među njima, kao i direktne veze sa političkim rukovodiocima moćnih država. Bilo bi ipak nerealno očekivati da su sve porodice i njihove međusobne veze poznate javnosti. Interesantno je i da mnogi novopečeni bogataši, uzdignuti u vreme informatičke revolucije, imaju dokazane rodbinske veze sa „starim porodicama elite“. Da li se može pretpostaviti da u svetu, u ovom trenutku, postoji određen broj izuzetno bogatih i moćnih porodica, koje u svoj krug uključuju samo sebi bliske ljude, koji su među sobom podelili interesne sfere ali se dogovaraju oko zajedničkih ciljeva, i koji imaju dovoljno moći da i u političke strukture država i nadnacionalne strukture postavljaju samo proverene ljude? Da. Da li se to može dokazati? Ne.

Ta elita je danas suprotstavljena čitavom čovečanstvu. Globalne nejednakosti su mnogo veće nego ikada jer je ovaj sistem dizajniran kako bi bogati bili još bogatiji, a siromašni

još siromašniji. Došli smo do tačke kada osam ljudi poseduje ukupno bogatstvo koliko i siromašnija polovina čovečanstva zajedno. To se nije dogodilo slučajno. Nažalost, većina ljudi uopšte ne razume da je naš sistem tako dizajniran. Ako narodne mase najzad shvate istinu da su sistemski prevareni, opljačkani i obespravljeni, možda će se konačno i pokrenuti ka promeni sistema.

Vrlo često čujem dve teze sa kojima se ne slažem. Prva teza je da, iako postoje veoma bogate i moćne porodice, one su u stalnom međusobnom sukobu oko prevlasti. Druga teza je da su najmoćniji ljudi sveta iskreni filantropi koji, pošto već imaju sve što poželeva i njihovi potomci će u narednim generacijama biti neopisivo bogati, sada mogu sebi da „priušte“ pomoć sirotinji, i ostave za sobom neke legate, ostanu upisani u istoriji kao dobrotvori. Ovo su misli koje dolaze ljudima koji nemaju moć i bogatstvo. Oni, iz svog ugla, logično zaključuju da bi oni tako radili kada bi bili bogati i moćni. Nisu u razmišljanje uključili promenu u psihi koju donosi sticanje neograničene moći i bogatstva. Takva promena neizbežno menja i psihi čoveka i on ne razmišlja u istim kategorijama kao siromašan. On u svojoj svesti ima samo jednu želju: više moći i bogatstva – „*Moć kvari ljude. Neograničena moć ih neograničeno kvari!*“.

Kad prihvatite ovu mogućnost, samo je korak do prihvatanja ideje da sve porodice liberal-globalističke elite rade složno na zajedničkom cilju. Iz njihovog ugla, ova planeta je njihovo vlasništvo a svi mi smo samo insekti, koji su korisni ako oprašuju njihove biljke, ali ako bockamo kao komarci – treba nas istrebiti. Uostalom, zašto bi oni „*hranili toliko gladnih usta*“, i ko je nama dopustio da „*prljamo njihovu planetu*“?

Iskreno, nemam nikakve dokaze za ove pretpostavke. Jednostavno, pokušavam da se uživim u način razmišljanja nekoga ko je vrlo visoko na lestvici moći i bogatstva. No, ma koliko ovaj koncept bio gnusan i neverovatan, ne smatram ga i nemogućim. Pokušavam da pratim promene u svetu i povežem njihove aktivnosti sa tendencijama (barem onaj deo koji se može pronaći u medijima i na internetu). Vidi se da postoji neka globalna ideja vodilja apsolutno podržana (i vođena?) od

strane elite. Lako je pronaći na internetu izjave pripadnika elite i njihove najave događaja koji su se kasnije zaista desili. Da li je sve to slučajnost? Da najmoćniji ljudi na svetu sa velikom preciznošću najavljuju buduće događaje i promene koje će se dešavati na planetarnom nivou?

Za ljubitelje i vernike demokratije glavno pitanje glasi: *„Ko je njih, neizabrane, ovlastio da donose odluke o budućnosti čovečanstva? Zar mi nemamo nezavisne države, sa vlastima koje su izabrane voljom naroda, na demokratskim izborima?“*

KRIZA TAJNIH ORGANIZACIJA

Na brojnim nezavisnim internet portalima koji se uglavnom označavaju kao „Teoretičari zavere“ mogu se pronaći liste „tajnih organizacija“ koje imaju ogroman uticaj na civilizacijske tokove. Njihovo postojanje odavno nije tajna, tajna je koliku moć i uticaj na društvena kretanja te „tajne organizacije“ zaista imaju.

Ne bih navodio imena tih „tajnih organizacija“ da se neki ljudi ne osećaju uvređenim ako njihovu „tajnu organizaciju“ izostavim. I da me neki drugi ne bi napadali da navodim organizaciju koja ne postoji. Mene samo interesuje da li neke od tih organizacija zaista imaju veliku moć, a ako je imaju – odakle potiče. O posledicama njihovog (eventualnog) delovanja izneću opširniju raspravu u narednom poglavlju.

Povratkom kroz istoriju vidimo da se postojanje tajnih organizacija proteže najmanje do srednjeg veka, kada su Templari imali neopisivo veliki uticaj širom Evrope, tako da su u jednom periodu bili bogatiji i moćniji od vladara i crkve. To im je i došlo glave, napadnuti su i uništeni u samo jednoj noći, što je nateralo preostale da se povuku u ilegalu. Međutim, njihova moć je skrivenim kanalima opstala još nekoliko vekova. Verovanje u „tajne organizacije“ koje deluju daleko od očiju javnosti ali imaju ogromnu moć je tako formirano vekovima ranije i zadržalo se do današnjih dana.

Međutim, nema potrebe da se zaplćemo u svet „tajnih organizacija“ kada veliki broj „javnih organizacija“ koje okupljaju elitu

očito deluju sinhronizovano i potpuno su usaglašene u realizaciji planova za usmeravanje kompletnog čovečanstva. Prema F. William Engdahl, ekonomskom novinaru koji se geopolitikom bavio više od 30 godina, mala globalna elita putem tih organizacija kontroliše politiku i medije kroz gotovo nevidljivu mrežu manipulacije i uticaja!

Temelj za takvo upravljanje odozgo je postavio Englez Cecil Rhodes, koji je bio mason i jedan od najbogatijih ljudi na svetu. Njegov san je bio da ponovo ujedini anglo-američki svet pod zajedničkom svetskom vladom. Da bi postigao ovaj cilj, zaveštao je sve svoje bogatstvo porodici Rothschild. Lord Rothschild je 1909. osnovao organizaciju „Okrugli Sto“, pomagao mu je političar Lord Milner. „Okrugli Sto“ je radio iza kulisa na najvišim nivoima britanske vlade i uticao je na njenu spoljnu politiku. Članovi su bili uticajne ličnosti iz politike, finansija i vodećih britanskih medija. Aktivnost se nije tu zaustavila – ogranci „Okruglog Stola“ osnovani su širom sveta. Tako je 1921. u SAD osnovana sestrinska organizacija, „Savet za Spoljne Odnose“, (Council on Foreign Relations – CFR). Ona se razvila u najuticajniji trust mozgova („think tank“) proteklog veka, finansirana je pretežno od familija Rockefeller, Morgan, bankara i Wall Street brokera. Vrhunski novinari i urednici gotovo svih poznatih američkih medija integrisani su u CFR mrežu tako da ona (sa svojih skoro 5000 članova) decenijama oblikuje američku spoljnu politiku. Iz njenih redova je izašlo osam predsednika Sjedinjenih Država, sedam potpredsednika, 17 ministara spoljnih poslova, 20 ministara odbrane, 18 ministara finansija i 15 direktora CIA. CFR je povezana sa drugim srodnim organizacijama, kao što su Bilderberger grupa i Trilateralna komisija.

Između 100 i 150 gostiju sastaje se iza zatvorenih vrata na godišnjim konferencijama Bilderberger grupe. Među njima su šefovi vlada, finansijski magnati, vodeći industrijalci, visoki oficiri vojske, šefovi tajnih službi, šefovi najvećih i najpoznatijih svetskih medijskih kompanija. Odluke koje utiču na svetsku politiku donose se tamo, očigledno tu otpočinje i uspon selektovanih političara na najviše funkcije. Na primer, odmah nakon prisustvovanja takvoj konferenciji, Helmut Schmidt,

Helmut Kol i Angela Merkel su postali nemački kancelari a Ursula Von Der Leyen predsednica Evropske komisije.

Kada su Trilateralnu komisiju 1973. godine osnovali David Rockefeller i Zbigniew Brzezinski, CFR mreža je proširena na azijsko-pacifički region. Zbog njenog izuzetno moćnog ali skrivenog uticaja na svetsku politiku poznata je i kao „svetska vlada u senci“.

Najvažnija nemačko-transatlantska mreža sa oko 500 članova je „Atlanski Most“. Ona takođe ima korene u CFR i visokim finansijama. Tako su među osnivačima između ostalih bili i John J. McCloy (bivši predsednik CFR) i bankar Eric M. Wartburg. Posebno upada u oči da su uključeni i glavni urednici vodećih medija sa oko 100 članova. Stoga nije ni čudno što svi mediji u osnovi izveštavaju na isti način.

Današnje „tajne organizacije“ uglavnom imaju svoje web prezentacije, poimence navedene članove uprave, pobrojane ciljeve te istaknut program organizacije. Ciljevi se kreću od međusobnog povezivanja ljudi sličnih interesovanja pa sve do humanitarnog rada. Neke imaju ambicioznije planove, ističući da se bave „*podizanjem nivoa svesti o globalnim problemima*“ ili „*radu na otklanjanju potencijalnih opasnosti po planetu*“. Gde je onda tu tajna? Najveća tajna je, reklo bi se, da li se oni zaista bave onim što su napisali, s obzirom da se u većinu „tajnih organizacija“ ne uključujete kao u Golf Klub, nego morate biti pozvani, a pozivnicu dobijaju samo izuzetno bogati i moćni. Lako se može saznati ko je član Trilateralne komisije, Bilderberger grupe, Komiteta 300, Svetskog Ekonomskog Forumu – na njihovim spiskovima nema „običnih ljudi“. Kao da za svaku od ovih organizacija postoji minimalni iznos bogatstva i moći da bi se ušlo u odabrano društvo, a ta lestvica je postavljena izuzetno visoko.

Dakle, nije tajna da brojne organizacije bogatih i moćnih tj. liberal-globalističke elite postoje. Hijerarhija među tim organizacijama i njihovi međusobni odnosi nisu poznati. One nemaju nikakvu legalnu moć da utiču ni na kakve društvene tokove u nekoj državi, a posebno na međunarodnom planu. To nisu demokratskim putem formirane institucije, njihov zakonski status je u zoni „udruženja građana“ ili NVO. Dakle, zašto bi oni na svojim

sastancima analizirali situaciju u svetu, odlučivali o ciljevima čovečanstva i budućim globalnim promenama, tražili rešenja za krize i probleme koji pogađaju čitavu planetu? Znači li to da oni ipak imaju ogromnu stvarnu moć upravljanja planetom? O njihovoj moći, ciljevima i načinu funkcionisanja oni sami govore ovako:

„Ono što je ilegalno, činimo odmah. Ono što je protivustavno traje malo duže.“ – Henry Kissinger, dobitnik Nobelove nagrade za mir, savetnik predsednika SAD, bivši ministar spoljnih poslova i član Bilderberger grupe.

„Bilo bi nam nemoguće da razvijemo svoje planove za svet da smo sve ove godine bili u centru pažnje javnosti.“ – David Rockefeller.

„Ali eto sada je naš rad, u suštini, toliko osmišljen i spreman da dovede do jedne svetske vlade.“ – David Rockefeller.

„Sve što nam je potrebno je jedna zaista velika kriza i nacije će prihvatiti Novi Svetski Poredak.“ – David Rockefeller.

Ne znam šta Vi mislite, meni njihovi sastanci ipak više liče na predstave za javnost, nego na mesto gde se diskutuje, suprotstavljaju mišljenja, traže rešenja... Redovne konferencije Svetskog Ekonomskog Forumu svakog januara u Davosu više podsećaju na okupljanje povodom godišnjice mature radi druženja nego mesto gde su se sastale „mudre glave“ da bi pronašle spas za čovečanstvo. Ne mogu da se otmem utisku da su svi planovi za čovečanstvo napisani mnogo ranije „iza zatvorenih vrata“, a da ove „manje ili više tajne“ organizacije služe kao paravan ili ono čime vam mađioničar odvlači pažnju dok u pozadini izvodi trik.

Ako je ova pretpostavka tačna, onda ovi sastanci, kao i same organizacije služe uglavnom da bi javnost videla kako najbogatiji i najmoćniji ljudi planete rade na rešavanju problema i vođenju čovečanstva ka boljoj budućnosti. Sa tih sastanaka dolaze saopštenja ili „procure informacije“ kojima se najavljuju budućí događaji i globalne promene, što je u suštini psihološka priprema ljudi ali i „opipavanje pulsa“ stanovništva.

Pitanje koje se samo nameće: ovi koje vidimo u svim organizacijama liberal-globalističke elite jesu bogati i moćni, ali šta ako

se na tim sastancima uopšte ne pojavljuju oni najbogatiji i najmoćniji, već samo pošalju tekstove koje će ovi „glumci“ pročitati? Prevedeno: da li iznad svih ovih organizacija postoji neka grupa koja se nikad ne pojavljuje u javnosti, čiji su članovi potpuno anonimni, a koja danas zaista upravlja svim bitnim aspektima ljudskog društva na ovoj planeti?

KRIZA PRERASPODELE MOĆI

„Kaže se da moć korumpira, ali tačnije je da moć privlači one koje je lako korumpirati. One razumne obično privlače neki drugi ciljevi umesto bogatstva i moći” – David Brin.

„Obični“ ljudi, koji preživljavaju od meseca do meseca, oni kojima puno toga materijalnog nedostaje (koliko god to bilo individualno, kao proizvod marketinga i veštački stvorenih potreba) uglavnom smatraju da je bogatstvo univerzalni cilj kojem se teži bez obzira na količinu onoga što već posedujete. Ljudi koji su orijentisani ka materijalizmu ali se nalaze nisko na lestvici bogatstva ne mogu se uživeti u način razmišljanja nekoga ko već ima **sve** tj. može imati sve što mu padne na pamet, nekoga ko je materijalno obezbedio i svoje potomstvo generacijama unapred. Teško im je pojmljivo da elita nema više izazov u sticanju novog bogatstva, da među elitom ne postoji interno takmičenje *„ko je ove godine zaradio više milijardi“*. Onog trenutka kada imate **sve** sticanje novog bogatstva više nije izazov jer ćete sa novim milijardama opet imati **sve** i ništa više od toga.

Druga zabluda je da elita koja ima **sve** dobija želju da svoje bogatstvo deli siromašnima, i da se u njima budi ljudskost i humanizam, kojih nije bilo ni u tragovima dok su sticali bogatstvo. Novac je vid energije koji ne može nastati ni iz čega. Svaki poznavalac osnovnih fizičkih zakona će vam reći da novac samo prelazi iz jednog džepa u drugi, isto kao energija koja ne može nastati ili nestati već samo prelazi iz jednog oblika u drugi. Logično je: da bi oni imali svoje milijarde – mnogo ljudi je moralo izgubiti po deo teško stečene imovine. Pošto se elita

u svom bogaćenju nije uzbuđivala oko činjenice da ih uzimaju od gladnih i siromašnih, malo je verovatno da će se jednog jutra probuditi sa idejom da bi trebali sada, kad imaju **sve** – vratiti deo oduzetog sirotinji. Mnogo je verovatnije da će im tog jutra pasti na pamet „*Imam sve, i više ne znam šta da radim sa novcem. Vreme je da uredim ovu planetu onako kako ja mislim da je potrebno!*“.

Probajte da se uživate u psihi onoga ko ima **sve**. Zar vas ne bi nerviralo to što ne možete da slobodno šetate ulicom jer vas može gnjaviti ili napasti neki beskućnik? Da li bi vam smetalo što su ulice zakrčene saobraćajem pa vaša 10-metarska limuzina stoji u koloni isto kao raspadnuta krntija nekog siromaška? Zagađeni vazduh koji udišete podjednako šteti vašim plućima i plućima nekoga ko živi u faveli. Čak i do vašeg privatnog ostrva talasi donose gomile plastičnog otpada... Koliko je samo frustrirajuće za nekog ko ima **sve** da nema svoj mir, potpunu slobodu kretanja i čistu, zdravu okolinu?

Od ovakvog razmišljanja do eugeničkih ideja samo je jedan korak. Elita sigurno vidi čovečanstvo kao piramidu na čijem su vrhu oni, a na dnu milijarde beskorisnih, gladnih usta, koje prljaju **njihovu** planetu. Da li im je palo na pamet da je ovoj planeti (preciznije: njima) sasvim dovoljno ispod milijardu ljudi, a da su svi ostali – **višak**? Da im je ovo palo na pamet i da su čak tu temu ozbiljno razradili jasno je po tome što su već objavljeni brojni planovi depopulacije. Nije tajna da su čuvene eugeničke porodice (bogata elita) finansirale obe strane u WWII. 1980. godine je u Džordžiji (SAD) podignut spomenik kojeg zovu „Antihristovih deset zapovesti“ ili „Manifest Novog Svetskog Poretka“. Na njemu je (na 8 svetskih jezika) upisano 10 zapovesti, prva je najintričasnija: „*Održavaj čovečanstvo ispod 500 miliona kako bi održao balans s prirodom.*“ Jednostavnom pretragom na internetu (bez obzira na sistematsku cenzuru i brisanje takvog sadržaja) još uvek se mogu pronaći eugeničke izjave pripadnika liberal-globalističke elite (najčešće se eksponira njihov „portparol“ – Bill Gates).

Ostala je još samo jedna „karika koja nedostaje“. Da, ultra-bogata elita nije humana, i ovu planetu smatra ličnom svojinom.

Da, najradije bi eliminisali „višak“ stanovništva (naravno, tako da ne izazovu masovni ustanak i time dovedu sebe u opasnost), a preživeli bi morali biti disciplinovani do nivoa da rade, bespogovorno prihvataju sve odluke elite i budu zahvalni što su živi i imaju šta za pojesti. Nedostaje samo karika moći tj. način na koji bi njihovo bogatstvo dovelo do željenog preuređenja planete. Koliko god bogatstva da posedujete njime ne možete eliminisati 80% stanovništva. Klasična fizička eliminacija nije realna a hemijsko, biološko ili nuklearno oružje mogu uništiti planetu, pa i njih same. Ratovi su isprobana opcija, nisu dovoljno efikasni: čak i kada ste sve dobro isplanirali i finansirali obe strane – neki nepredviđeni događaj, odmetnuti pojedinac ili grupa mogu napraviti velike probleme ili čak preokret i rušenje svih planova. Nikada ne možete biti 100% sigurni kada desetine ili stotine miliona ljudi ima oružje u rukama.

Jedina realna opcija je postupno širenje moći i osvajanje svih nivoa vlasti tokom decenija, pa i vekova. Možete biti sigurni da elita to i radi generacijama. Ne tvrdim da su pre 200 godina ispisali plan za „konačno rešenje“ ali je početna ideja sigurno jako stara i pretakala se u operativne planove decenijama. Planovi su se menjali pod uticajem istorijskih promena ali je svakako osnovna ideja vodilja ostala ista. Tokom ovog perioda iz elite su pojedinci nestajali, drugi su se priključivali. „Regrutacija“ je obavljana kroz brojne nadnacionalne organizacije, poznate i nepoznate – Rotarijanci, Masoni, Iluminati, Bildeberg grupa, Svetski Ekonomski Forum, CFR i mnogo drugih. Čovečanstvo je organizovano po hijerarhijskom (piramidalnom) modelu, a uspon ovim stepenicama je moguć samo onima koji su u potpunosti odani ideji i višim strukturama.

Ko je na vrhu – ne znam. Ne želim ni da nagađam, iako se različite pretpostavke mogu pronaći na internetu. Da li je na vrhu piramide stvarna osoba ili neki „komitet“? Jesu li do vrha došli oni čija su imena poznata u široj javnosti ili su to samo eksponenti, dok u pozadini, na stvarnom vrhu sede neki potpuni anonimusi? Meni lično ova pitanja nisu od neke važnosti. Brine me hijerarhijska struktura čovečanstva i neograničena moć odlučivanja o našim sudbinama onih na vrhu, imena mi sada

ništa ne znače. Uostalom, ko god bio na vrhu piramide – meni je svakako nedostupan.

Pitanje oko koga se „Teoretičari zavere“ i njihovi protivnici najčešće sukobljavaju je „*da li je zaista takva piramidalna struktura moći čovečanstva moguća?*“. Protivnici tvrde da je nemoguća jer bi se svaka takva struktura urušila pod uticajem nebrojenih suprotstavljenih interesa. Prilično optimistički stav, s obzirom na matematičku činjenicu da je piramidalna struktura najstabilnije geometrijsko telo. Takođe treba imati u vidu da ljudi koji su na vrhu te strukture svakako nisu glupi – potpuno su svesni da će raspodelom interesnih sfera među sobom i poštovanjem dogovora održati strukturu moći i kretanje planete ka njihovom zajedničkom cilju, što je za njih neuporedivo bolje od međusobnog gloženja oko mrvica. Argument koji protivnici „Teorija zavere“ takođe koriste je činjenica da na svetu postoji oko 200 suverenih država sa demokratski izabranim vlastima, pa zaključuju da ne može postojati paralelna međunarodna piramidalna struktura. Ovaj argument je takođe lako oboriti – u Kovid Krizi je postalo očigledno da skoro sve te „nezavisne“ države imaju potpuno jednak odgovor na krizu, donose istovetne odluke, čak koriste iste tekstove u medijima za manipulaciju stanovništvom i obrazlaganje nelogičnih odluka. Ovo dokazuje da postoji svetski centar iz koga se upravlja krizom. I nije to slučaj samo sa ovom krizom – sve vlade u svetu imaju vrlo sličnu monetarnu i finansijsku politiku, obrazovanje, politički sistem i sve ostale bitne aspekte državnosti. Ako su države zaista suverene, logično je bi dobar deo njih donosio drugačije odluke, ipak bi bilo za očekivati da lokalni stručnjaci imaju različite koncepte društvenih tokova ili rešenja za upravljanje krizama. Pošto se to ne dešava, očigledno je da vlasti u svim „nezavisnim“ državama dobijaju direktive od nekih naddržavnih, međunarodnih struktura. Tu bi se moglo onda postaviti pitanje da li su izbori i demokratija samo paravan i ko su ljudi koji su na vlasti u tim „suverenim“ državama, ali o tome ćemo kasnije.

Poslednje pitanje ove teme je: kako se bogatstvo pretače u moć? Kao što će se videti kroz naredne teme, njihovo bogatstvo nije stečeno velikim radom, genijalnim idejama ili

preduzetničkom sposobnošću. U same osnove sistema u kojem živimo ugrađena je izvesnost nastajanja super-bogate elite. Ta elita je davno počela da se izdvaja iz naroda, uvećavajući svoje bogatstvo i moć iz generacije u generaciju. Postepeno, njihovo međusobno povezivanje omogućilo im je direktan uticaj na vlasti po državama pa su malo-po-malo uobličili zakonodavni okvir koji im je otvorio vrata za dalji eksponencijalni rast moći i bogatstva. Iako gledajući sa strane ovaj proces ne izgleda moguće – radi se o potpuno logičnom, čak prirodnom procesu. Potrebno je samo dovoljno vremena bez velikih turbulencija (kao što su prevrati i revolucije) da bi se pojavili osnovni obrisi piramidalne strukture. Nadalje proces teče spontano, a kada se ta struktura učvrsti – dovoljno je stabilna da je ni velika previranja čovečanstva ne mogu srušiti. Naprotiv, oni sa vrha piramide tada upravljaju tim turbulencijama i vode ih u željenom pravcu, permanentno učvršćujući strukturu same piramide.

Onaj ko prođe sve naredne tekstove svakako će doći do zaključka da je situacija u koju je čovečanstvo dovedeno proizvod sistemskih problema, a da su pojedinci koji upravljaju ovim krizama njihova logična posledica. Da nisu oni – bili bi neki drugi; ovi koji sada upravljaju krizama su potomci onih koji su nekada davno bili na pravom mestu u pravom trenutku; njihova imena su potpuno nebitna; bitno je da su dovoljno nemoralni, bez traga savesti i čovečnosti pa im nije problem milijarde ljudi gurati u siromaštvo, glad i smrt.

Za kraj ove teme – George Orwell i nekoliko citata iz njegove „1984.“:

„Mi želimo moć jedino i isključivo radi same moći. Nas ne zanima dobrobit drugih; zanima nas samo moć. Ni bogatstvo, ni raskoš, ni dug život, ni sreća; samo moć, čista moć. Šta znači čista moć, shvatićeš odmah. Mi se razlikujemo od svih oligarhijskih grupa iz prošlosti utoliko što znamo šta radimo. Svi ostali, čak i oni koji su nam bili slični, bili su kukavice i licemer. Nemački nacisti i staljinisti su nam po svojim metodima bili vrlo blizu ali nikad nisu imali hrabrosti da priznaju svoje motive. Oni su tvrdili, možda čak i verujući u to, da su se dočepali vlasti ne želeći, i na ograničeno vreme; da odmah iza ugla leži raj u kome će svi ljudi

biti slobodni i jednaki. Mi nismo takvi. Mi znamo da niko ne grabi vlast s namerom da je se odrekne. Moć nije sredstvo, moć je cilj. Ne uspostavlja se diktatura da bi se sačuvala revolucija nego se podiže revolucija da bi se uspostavila diktatura. Cilj progonjenja je progonjenje. Cilj mučenja je mučenje. Cilj moći je moć.“

*„Kako jedan čovek uspostavlja svoju moć nad drugim? Primoravajući ga da pati. Nije dovoljna samo pokornost. Ako ne pati, kako ćeš znati da se pokorava tvojoj volji a ne svojoj? Moć se sastoji u nanošenju bola i poniženja. Moć se sastoji u tome da se ljudski duh razbije na komade a potom sastavi u željeni oblik. Da li ti sad biva jasno kakav svet mi stvaramo? Taj svet je potpuna suprotnost onim glupavim hedonističkim utopijama koje su zamišljali reformatori u prošlosti. Svet straha, izdajstva i muke, svet u kome se gazi i biva zgažen, svet koji će s procesom rafiniranja postajati nemilosrdniji. Napredak u našem svetu značiće napredak ka povećanju bola. Stare civilizacije su tvrdile da se zasnivaju na ljubavi i pravdi. Naša se zasniva na mržnji. U našem svetu neće biti drugih emocija od straha, gneva, trijumfa i samouniženja. Sve ostalo ćemo uništiti – sve. Već slamamo misaone navike koje su preživele iz perioda pre Revolucije. Raskinuli smo vezu između deteta i roditelja, između čoveka i čoveka, između čoveka i žene. Više se niko ne usuđuje da veruje supruzi, detetu, prijatelju. Deca će se oduzimati od majki po porođaju kao jaja od kokoške. Seksualni instinkt će biti uništen. Produžavanje vrste biće formalnost koja će se obavljati jednom godišnje, kao što se produžuje knjižica za snabdevanje. Ukinućemo orgazam. Naši neurolozi upravo rade na tome. Neće biti odanosti, sem odanosti Partiji. Neće biti ljubavi, sem ljubavi prema Velikom Bratu. Neće biti smeha, sem smeha pobedioca nad pobeđenim. Neće biti umetnosti, neće biti književnosti, neće biti nauke. Kad postanemo svemoćni, nauka nam više neće biti potrebna. Neće biti razlike između lepog i ružnog. Neće biti radoznalosti, neće biti uživanja u životu. Sva konkurentska zadovoljstva biće uništena. Ali uvek, uvek će biti opijenosti od moći, sve veće i sve suptilnije. Uvek, u svakom trenutku postojaće uzbuđenje pobeđe, draž gaženja po neprijatelju koji je bespomoćan. **Ako hoćeš sliku o budućnosti, zamisli čizmu kako gazi ljudsko lice – zauvek.“***

KRIZA GLOBALIZACIJE

Naravno da ću se složiti da je Globalizacija prirodan i neminovan proces. Upravljam se logikom i nije mi teško zaključiti i priznati da je tehnološki napredak čovečanstva doveo do enormno boljeg povezivanja među narodima, državama i ljudima. Pre samo dva veka je putovanje na drugi kraj planete bila avantura, a informacije koje su prelazile veća rastojanja obično više i nisu bile bitne kada bi konačno stigle na odredište. Danas možete stići na suprotnu stranu planete istog dana, informaciju dobijate brzinom svetlosti. Jasno je da te promene dovode do razmene znanja i ujednačavanja načina života na čitavoj planeti. Da, bogatstvo nije ujednačeno, ali ćete u bilo kom gradu na planeti videti da ljudi žive više-manje sličnim životima, imaju slična interesovanja, da čak i razmišljaju na sličan način, tako da sigurno nećete doživeti kulturološki šok u novoj sredini. Ako ove promene gledamo na duži rok jasno je da postoji tendencija stvaranja jedne globalne, ujednačene civilizacije.

Ako niste u duši fašista ili šovinista ovaj proces bi vam morao prijati. Divno je putovati u razne krajeve planete, koji su sačuvali svoju tradiciju i kulturu, a da se svuda osećate opušteno i prijatno jer su osnovne društvene norme iste, saradnja i komunikacija su pojednostavljene, uklonjene su zakonske i carinske barijere za poslovanje.

U čemu je onda problem? Zašto tvrdim da imamo krizu Globalizacije? Očito je da se u ovaj proces ulaže mnogo truda i da je podržan od strane kako elite, tako i svih međunarodnih organizacija na čelu sa UN. Da se prvo zapitamo: *„Ako je taj proces pozitivan i dobar za čitavo čovečanstvo, otkud toliko otpora? Da li su protivnici globalizacije šovinisti koji mrze ljude drugih vera i nacija, ili su svi odreda tzv. teoretičari zavere?“*

Da bi nam bilo jasno šta podrazumeva globalizacija koja se forsira poslednjih godina, da pogledamo zvaničan dokument UN pod nazivom „Agenda 2030“, u kojem se između redova mogu pročitati ciljevi koje treba dostići do 2030. godine:

- uspostavljanje jedinstvene svetske vlade;
- bezgotovinska jedinstvena svetska valuta;
- centralna / jedinstvena svetska banka;
- ujedinjena svetska vojska;
- ukidanje nacionalnog suvereniteta;
- ukidanje privatnog vlasništva;
- ukidanje institucije porodice;
- smanjenje svetske populacije;
- kontrola rasta i gustine stanovništva;
- obvezno višestruko vakcinisanje;
- univerzalni osnovni dohodak;
- ukidanje plata;
- implantacija mikročipa u ljudsko telo u svrhu kupovine, plaćanja, putovanja i kontrole kretanja osobe;
- uvođenje socijalne ocene (tzv. „Društveni kredit“, koji već funkcioniše u Kini);
- bezbrojni elektronski uređaji biće povezani na 5G mrežu;
- vlada će preuzeti pravo na vaspitanje dece;
- privatne škole, fakultete i druge obrazovne institucije će preuzeti država;
- ukidanje vlasništva nad vozilima;
- ukidanje svih privatnih firmi;
- u vazdušnom saobraćaju broj putnika će biti drastično ograničen;
- koncentrisanje ljudi u posebnim zonama (predgrađima);
- ukidanje sistema za navodnjavanje;
- ukidanje privatnih firmi u poljoprivrednom sektoru, uključujući zabranu vlasništva nad životinjama;
- ukidanje privatnog stanovanja;
- ograničenje korišćenja zemljišta;
- zabrana svih prirodnih (nesintetičkih) lekova;
- zabrana svih nezvaničnih metoda lečenja;
- zabrana svih vrsta fosilnih goriva.

Šta kažete na ovu listu? Niste čuli za Agendu 2030? Očigledno vam malo istraživanja za istinitim informacijama ne bi škodilo... Da vam kažem nešto, gospodo iz UN i WEF: ja sam već

bio u sistemu u kome nemaš ništa, svaki trenutak života ti je neko unapred isplanirao, a prinuđen si i da razmišljaš na isti način kao ostali – taj sistem se zove „obavezno služenje vojnog roka“, i nije mi se dopalo.

Pretpostavljam da se ni vama neke stavke (možda i sve) sa ove liste ne dopadaju. Da li možete pronaći nit koja povezuje sve ove stavke? Rekao bih da su mogli napisati i samo jednu stavku: *„Uvešćemo totalitarni režim na čitavoj planeti pod kojim većina čovečanstva neće imati nikakvog vlasništva i nikakva prava. Oni koji se pobune protiv sistema biće fizički eliminisani, a svi ostali će biti praćeni 24/7. Za svoju pokornost biće im davano dovoljno sredstava za preživljavanje. Kompletna vlast na planeti biće u rukama male, neizabrane elite, koja će posedovati svu moć i bogatstvo.“*

Stvaranje takvog društva nije realno! Sigurni ste? Okrenite se unazad samo par godina i setite se čime ste se tad bavili, kako provodili vreme, kuda putovali i o čemu razmišljali. Pa u ovom meču koji su elite započele oni se još nisu na zagrejali a već su nas dovde doveli, i to pomoću prehlade koja se raširila svetom! Gde ćemo biti ako u narednih par godina pređu na stvarno ozbiljne metode i grubu igru, ono što jako dugo pripremaju?

Naš cilj može biti samo jedan: stvaranje čovečanstva sačinjenog od ravnopravnih ljudi, ma koliko taj ideal izgledao neostvariv. Proces globalizacije u ovakvom uređenju sveta, gde šačica liberal-globalističke elite ima neograničeno bogatstvo i moć, može dovesti samo do nastanka planetarne diktature, fašističke naddržave u kojoj će „slobodni“ ljudi živeti sa manjim pravima od robova u Starom Rimu. Koliko god trajalo, ma koliko nas koštalo, moramo razvlastiti elitu i pravedno raspodeliti njihovo bogatstvo. A do tada moramo očuvati suverenitet država, nacionalne identitete, demokratske procese, ljudska prava, slobodu govora i necenzurisani internet – koliko god da su svi ovi faktori trenutno u krizi.

Njihovi ciljevi su jasni. Sve više ljudi shvata kuda vodi ovakva globalizacija, ponovo je ojačao alternativni multipolarni poredak zasnovan na usponu nezavisnih civilizacija (ruske, kineske, islamske i drugih). Zato globalisti jednostavno nemaju

više dovoljno istorijskog vremena. Njihova šansa je – sad ili nikad! Tu se može pronaći veza sa pandemijom Covid-19, a i upozorenjima SZO o budućim pandemijama. To i jeste njihov „Veliki Reset“. Počelo je.

KRIZA MEĐUNARODNIH ORGANIZACIJA

Jeste li primetili da danas imamo Svetsku Zdravstvenu Organizaciju a zdravlje čovečanstva nikada nije bilo gore; imamo UNICEF radi brige o deci, a milioni njih umiru od gladi, nestaju bez traga ili se koriste kao robovska radna snaga; tu je i Međunarodni Sud Pravde, u trenutku kada je kristalno jasno da su „pravo“ i „pravda“ pojmovi bez dodirnih tačaka? Ne zaboravimo Međunarodni Monetarni Fond i druge međunarodne finansijske organizacije, koje ulažu ogromne napore da siromašne zemlje budu još siromašnije, da bi na kraju prodale svoje resurse i infrastrukturu kompanijama u vlasništvu elite. Ima ih još mnogo, sve te organizacije sinhronizovano rade u cilju stvaranja novog liberal-globalističkog svetskog poretka.

Sve one su osnovane sa populističkim parolama „iskorenitićemo glad i siromaštvo“, „omogućićemo deci bezbrižno detinjstvo“, „borićemo se za smanjenje nejednakosti u svetu“ ali su sve te parole ostale samo mrtvo slovo na papiru. Vremenom se ispostavilo da su te organizacije leglo uhlebljenih birokrata koji se svojim poslom bave samo tokom snimanja propagandnih filmova, a jedino ih iskreno zanima kako će ugoditi onima koji ih finansiraju tj. liberal-globalističkoj eliti.

Ovih dana pažnju javnosti privlači posebno Svetska Zdravstvena Organizacija – SZO (WHO), pa možemo nju iskoristiti za primer funkcionisanja svih međunarodnih organizacija. Pandemija Covid-19 izbacila je na svetlo dana šokantne informacije da je glavni finansijer SZO Fondacija Bill i Melinda Gates i sa njima povezane organizacije. Istovremeno je Gates mnogo novca investirao u nekoliko najvećih farmaceutskih kompanija, a paralelno je i najveći promoter vakcinacije. Brojne afere

pratili su akcije masovne vakcinacije pod pokroviteljstvom ove Fondacije:

- Fondacija Bill i Melinda Gates je 2010. finansirala treću fazu testiranja eksperimentalne vakcine protiv malarije, koja je na kraju ubila 151 afričko novorođenče i ostavila više od 1.000 drugih s ozbiljnim štetnim posledicama poput paralize i epileptičnih napada. Slična kampanja u saharskom delu Afrike, naponi MenAfriVaca iz 2002. godine uključivala je prisilno vakcinisanje hiljada afričke dece, zbog čega je 50 njih ostalo paralizovano.
- Katoličko lekarsko udruženje u Keniji optužilo je WHO da je hemijski sterilisalo milione žena u toj zemlji putem kampanje vakcinisanja protiv tetanusa. Laboratorijski testovi otkrili su da svaka testirana vakcina sadrži formulu sterilnosti, dok je WHO kasnije priznao kako razvija vakcine za sterilitet već više od decenije.
- Studija iz 2017. je utvrdila da popularna DTP vakcina Svetske Zdravstvene Organizacije ubija afričku decu alarmantnom brzinom, dok su devojčice koje su dobile vakcinu DTP doživele 10 puta veću smrtnost od one dece koja je nisu dobila.
- Američki novinar i istraživač Jurriaan Meaessen godinama je kopao po dokumentaciji „humanitarne“ Rockefeller Fondacije gde je naišao na izveštaj iz 1968. koji jasno dokazuje da je ova organizacija još tada finansirala istraživanja vakcina i mogućnost masovne sterilizacije ljudi u cilju planske depopulacije stanovništva putem masovne vakcinacije.

Da ne idemo dalje – ako ste uporni da saznate istinu, a pritom nemate osetljiv želudac – lako ćete pronaći gomilu afera vezanih za Fondaciju Bill i Melinda Gates, Rockefeller Fondaciju, masovne vakcinacije u siromašnim zemljama Afrike, Azije i Centralne Amerike te veze ovih fondacija sa farmaceutskom mafijom. Sada su ti ljudi glavni finansijeri SZO i samim tim u poziciji da faktički donose odluke SZO. A na čelo SZO je imenovan Tedros Adhanom Ghebreyesus, optužen da je bio „ključni donosilac odluka“ koji

je vodio akcije etiopijskih snaga bezbednosti od 2013. do 2015. godine i bio jedan od trojice zvaničnika koji su u tom periodu bili zaduženi za bezbednosne službe, kada se dogodilo „ubijanje“ i „mučenje“ Etiopljana. Čovek upitnog morala, sumnjive prošlosti i diskutabilne stručnosti je idealna marioneta na takvoj poziciji. Takvom osobom se lako upravlja, naročito ako uz sve navedeno voli novac i lagodan život bez mnogo napora. Možete se kladiti da se on pri donošenju najvažnijih odluka SZO, a koje se danas ozbiljno odražavaju na život svake osobe na planeti, pita taman koliko i čistačica u upravnoj zgradi SZO. Njegov posao je samo da potpiše odluke koje mu se stave na sto i da ih prepriča pred kamerama.

A ako niste znali, moć SZO je pre par godina enormno povećana potpisivanjem ugovora sa svakom državom ponaosob, kojim države prihvataju da su „preporuke SZO“ u stvari za njih obavezujuće. Dakle, države više nemaju suverenitet u oblasti zdravstvene zaštite. A takav je slučaj u većini važnih sektora. Zna li kolika je moć MMF? Šta se desilo sa vladama koje su otkazale poslušnost MMF i pokušale da prekinu svaku saradnju? Istražite malo na tu temu.

Mogu samo da zaključim da su države svoj suverenitet predale nekim nadnacionalnim međunarodnim organizacijama, a da bitne odluke tih organizacija donosi liberal-globalistička elita. Pojednostavljeno, elita je preuzela suverenitet svih država sveta!

KRIZA DRŽAVNIH ZAJEDNICA

Pojam „država“ se menjao kroz vekove. Danas uobičajeno razumevanje pojma „države“ najpribližnije je konceptu države XX veka. Samo nekoliko vekova ranije brojne „države“ su bile relativno labave zajednice, sa uređenjem i granicama podložnim čestim promenama, neizgrađenom zakonskom regulativom, promenljivim državnim simbolima... Mnoge tadašnje države su u suštini bile tek deklarativno povezane oblasti pod kontrolom plemstva, a neke naznake prave državnosti su se pojavljivale

samo tokom ratnih sukoba, ako bi te oblasti nastupale protiv zajedničkog neprijatelja, a ne jedni protiv drugih.

Sadašnje države su se daleko odmakle od koncepta iz prošlog veka, ali je u svesti masa koncept države XX veka još uvek realnost. I dalje himna i zastava imaju status svetinje, državna granica je neprelazni bedem, vojska je tu da nas brani od napada spolja, a pojmovi „suverenitet“, „Ustav i zakoni“ i „demokratija“ imaju veću težinu od Božijih zapovesti.

Da li ova verovanja imaju potporu u realnosti? Rekao bih – ne. Da vidimo na par primera...

- Koliko je državna granica čvrsti bedem vidi se po tome što kolone migranata pešice prolaze desetine državnih granica da bi stigli do Zapadne Evrope. Naravno, ne idu na granične prelaze, tuda ih ne bi propustili; oni jednostavno prođu kroz šumu ili preko polja. Države imaju vojsku i dovoljno tehnologije, oni mogu svakog sprečiti da ilegalno pređe granicu, ali to ne čine. Osim ako im bezbednost građana i države nije važnija od direktiva elite, kao npr. Viktoru Orbanu i Mađarskoj.
- Iluzija da narod na izborima odlučuje o tome ko će ga predstavljati i voditi je dosta čvrsto uvrežena među ljudima. A to je strašno daleko od istine, činjenica je da na vlast može doći samo onaj koga podržava liberal-globalistička elita. Poslednji izbori u SAD pokazali su da zaista nije bitno da li imate većinsku podršku naroda – elita može otvoreno i nekažnjeno organizovati i sprovesti brutalnu krađu izbora. I to u „bastionu demokratije“! Možete li zamisliti šta se dešava u „banana republikama“? Važno je napomenuti da i političari koji su na rečima protivnici globalista mogu u nekom spletu okolnosti doći na vlast. Da li je to samo predstava za narod ili je takav čovek bio potreban u određenom istorijskom trenutku – nije bitno. To su samo izuzeci koji potvrđuju pravilo.
- Pretpostavimo da je na vlasti u nekoj državi političar ili partija koji ne odgovaraju liberal-globalističkoj eliti. Pretpostavljam da bivaju upozoreni na posledice ako ne

promene ponašanje; oni koji se ogлуše vrlo brzo saznaju kakve su to posledice, i to na vrlo grub način. Ranije su bile popularne invazije i bombardovanja, danas u tu svrhu služe „obojene revolucije“. Jednostavan recept: osnujete i platite veliki broj NVO koje će u dužem vremenskom periodu potkopavati vlast, okupljati nezadovoljne i širiti propagandu. Pošaljete novac, određeni broj instruktora i presvučene specijalce za organizaciju revolucije. Kad revolucija krene odvežete plaćene novinare da ujedaju „*diktatora koji terorizuje sopstveni narod i stoji iza kriminala i korupcije*“. Okupite međunarodnu podršku, ubacite još novca i specijalaca u civilu i – eto uspešne revolucije! A ako ne ide sve kako treba – tu su sankcije i medijska satanizacija, ubačeni teroristi, proglašavanje podobnih „vođa pobune“ zvaničnim predstavnicima naroda...

- Mislite da države vode nezavisnu monetarnu i ekonomsku politiku? E pa, prevarili ste se. Finansijama svih država upravlja MMF, kao naddržavna nedemokratska institucija, upravljana od strane liberal-globalističke elite. Čak i ako država ima svoju valutu, osnovni mehanizam amortizacije finansijskih potresa na tržištu koji se postiže količinom novca u opticaju je potpuno blokiran od strane MMF, tako da je kurs skoro svih valuta na planeti praktično vezan za dolar ili euro.
- Pa valjda Ustav i zakone donose poslanici u parlamentu?! Da, oni dižu ruke kojima se usvajaju predloženi zakoni. Unapred znaju kada treba da podignu ruku tako da zakone uopšte i ne čitaju. Koalicija koja ima većinu u parlamentu će izglasati sve zakone koje osmisli elita. A u to ćete se uveriti ako proverite ko zaista piše tekstove zakona koji zatim odlaze u parlament na izglasavanje.

Da ne idemo dalje... Uz malo istraživanja utvrdićete da su zakoni u različitim državama praktično isti, finansijske politike vrlo slične, obrazovni sistemi, pa i školsko gradivo skoro identični širom sveta, a da ne govorimo o penzijskom i zdravstvenom osiguranju, poreskim sistemima, medicinskim

protokolima, odgovoru na Kovid Krizu... Jeste li primetili da su političari koji su na vlasti u različitim zemljama koristili **iste** rečenice za govornicama kada su uvodili mere zaključavanja stanovništva i suspenzije ljudskih prava?

Ako niste došli do zaključka da iza vlasti u većini država na planeti stoji ista međunarodna liberal-globalistička elita, poznata još i kao „Duboka Država“, koja donosi sve bitne odluke – proverite dioptriju!

KRIZA DEMOKRATIJE

Demokratija se uglavnom definiše kao „vladavina naroda“. Ideja je da narod slobodno i bez pritiska izabere svoje predstavnike, koji će u državnim strukturama zastupati njihove interese. Ti predstavnici su, po definiciji, obični službenici bez stvarne moći, koji u zavisnosti od postignutih rezultata mogu biti smenjeni jednostavnom procedurom, a u slučaju da su uhvaćeni u korupciji – uhapšeni i osuđeni.

Demokratija je danas uolikoj krizi da joj naziv više nije opravdan. Bliža joj je satirična definicija: *„Demokratija – to je kada možeš slobodno da šetaš gradom i da gledaš kako neki lepo žive“*. Dalekovidi, mudri Sokrat je navodno ovako opisao demokratiju: *„Demokratija će ispaštati zato što će pokušati svima da ugodu. Siromasi će zahtevati imovinu bogatih. A demokratija će im to dati. Mladi će zahtevati da budu uvažavani kao i stari, žene će želeti da budu kao muškarci, stranci će zahtevati prava starosedelaca. A demokratija će im to dati. Lopovi i prevaranti će želeti važne državne funkcije. A demokratija će im to dati. A kada lopovi i prevaranti konačno demokratski preuzmu vlast, jer kriminalci i zločinci teže za moći, nastaće gora tiranija nego u vreme bilo koje prethodne monarhije ili oligarhije.“*

Današnja demokratija bi se mogla zvati „Partokratija“, ali ni taj naziv ne daje preciznu sliku političkog sistema. Primereniji je naziv „Oligarhija“ (politički sistem sa više krugova koncentrisane moći, obično kod dominantnih porodica koje u nasledstvo prenose čak i političku poziciju i moć), ili čak „Plutokratija“ (oblik

oligarhijske vladavine u kome je vlast centralizovana na uzak broj ljudi koji se od ostatka stanovništva razlikuju po visokom materijalnom bogatstvu).

U kom pravcu nas odvođe promene u političkom sistemu kojima svedočimo? Demokratija je postala farsa, državama ne upravljaju izabrani predstavnici naroda nego elita kroz ustanovljene mehanizme „Duboke Države“. Mnogo je pokazatelja da se ubrzano krećemo prema fašizmu, pa će se možda ostvariti predviđanje koje je navodno izrekao Winston Churchill „*Fašisti budućnosti će se zvati antifašisti*“. Fašizam je po definiciji spajanje vlada i korporacija što je svakim danom sve vidljivije. Nacionalne države preko korumpiranih vlada samo daju legitimitet korporativnim ciljevima. To vidimo na svim primerima – od emitovanja novca, energetske politike, privatizacije državnih resursa, proizvodnje hrane, pa sve do zdravstva i danas aktuelnih vakcina, gde države čak i ne pokušavaju preispitati njihovu učinkovitost i nuspojave, nego slede i ponavljaju ono što su korporacije objavile.

Ova tema se prepliće sa temama „Krizu Državnih Zajednica“ i „Krizu Partijskog Sistema“ ali i mnogim drugim u ovoj knjizi. Demokratija je jedan od stubova poimanja stvarnosti na zapadnoj hemisferi. U ime „Demokratije“ su izvršene brojne invazije i okupacije nezavisnih država, organizovano puno „obojenih revolucija“, a više legalno izabrani vladari je praktično linčovano. Predvodnik tih prevrata širom sveta su SAD, iza kojih stoji liberal-globalistička elita, kojoj je omiljena aktivnost privatizacija (tj. pljačka) prirodnih bogatstava država koje je prethodno razvalio NATO pod plaštom „borbe za demokratiju“. Taj proces me uvek podseti na scene iz prirodnjačkih dokumentaraca, u kojima vidite otimanje čopora hijena i jata lešinara oko svakog komada mesa ubijene životinje, sve dok joj ne oglođu i poslednju kost.

Istovremeno SAD („izvoznici demokratije“) od izbora do izbora pokazuju da su oni parodija demokratije, slično skečevima iz Monty Python serijala. Nakon beskrajnog „putujućeg cirkusa“ dva kandidata (predstavnici dve najjače partije, i niko više ne može ući u završnicu predsedničkih izbora), nakon međusobnog pljuvanja i rvanja (podseća na šou borbi Kečera) i nebrojenih me-

dijskih manipulacija glasačima – izlaze na dvoboj u prikupljanju glasova. Kada bi slučajno Marsovci došli na zemlju u predizborno vreme, i na osnovu kandidata pokušali da zaključe nešto o Zemljanima, otišli bi u uverenju da je ovo planeta totalnih ludaka, pedofila, orgijaša, patoloških lažova, klovnova, histeričnih žena, dementnih staraca, nalickanih glumaca sa krizom identiteta... Ako su ovakvi likovi u izboru za vođu globalno najjače sile, kakav je tek ostatak naroda?!

Budimo realni, poslednjih decenija predsednički izbori u SAD pred glasače stavljaju dilemu „*Ko je manje zlo?*“ Nakon što je ubijen J.F. Kennedy, u politici SAD nije bilo figure sa stvarnim integritetom, stavom i pojavom. Nakon njega, predsednički kandidati su sve karikaturalniji. Ako se ovako nastavi – kroz par decenija će Amerikanci birati između koze i majmuna. Zašto se to dešava? Zar je moguće da partije nemaju bolje kandidate? Nekoga ko bi imao natprosečnu inteligenciju, markantnu pojavu, kvalitetno vaspitanje i obrazovanje, psihičku stabilnost i smirenost, osećaj empatije, opštu kulturu i sposobnost komuniciranja? U SAD sigurno ima puno takvih ljudi ali su oni obično van politike. A takvi ni u kom slučaju ne bi bili pogodni kandidati za liberal-globalističku elitu. Inteligentan, nekorumpiran, obrazovan, stabilan čovek je u stanju da, kada dođe do vlasti, okrene leđa eliti i odluči da smanji njihovu moć i bogatstvo.

Jasno, njima su potrebni glupi, nevaspitani, korumpirani, ambiciozni, poželjno od ranije upleteni u kriminal. A pošto se samo takvi i pojavljuju u finalu izborne trke – očigledno je da o kandidatima odlučuje elita. U stvari, poslednji izbori su pokazali da oni ne samo da biraju kandidate nego i podešavaju rezultate izbora prema vlastitim potrebama. Izborni proces u SAD je zaista katastrofalan, pun nelogičnosti i mogućnosti mahinacije, ali nema šanse da se nešto promeni („*Zar da se narodu dopusti da zaista izabere predsednika?*“). Nebrojene izborne krađe u vidu ubacivanja hiljada glasova putem pisma, izbacivanje posmatrača prilikom brojanja, softver sa opcijama podešavanja koji se koristi za brojanje glasova, sudovi koji odbijaju žalbe... Cirkus kakvog bi se postidela i neka „banana republika“.

I? ŠTA SAD?

Ako ste sa čitanjem stigli dovde i niste poklekli pred pritiscima da preispitate svet koji vas okružuje – čestitam! To znači da imate dovoljno snage i emocionalne stabilnosti da se suočite sa stvarnošću. Sada je trenutak da se zapitate da li je moguće da praktično svi bitni aspekti ljudskog društva budu u krizi tek tako, spontano, kao posledica niza slučajnih događaja. Takvo verovanje ja nazivam „Teorijom slučajnosti“ (kao suprotnost „Teoriji zavere“). Ovakav stav ne podržava ni verovatnoća, a ni zdravo, logičko razmišljanje. Da, moguće je da neki aspekti krenu u pogrešnom smeru u određenom spletu okolnosti, ali bi brzo bili primećeni i ulaganjem pozitivnih napora određenog broja ljudi okrenuti ka napretku. Jedna ovakva opšta kriza ljudskog društva ne može nastati spontano, ne može se širiti i razvijati u ovako dugom vremenskom periodu bez brižljivog planiranja i upravljanja od strane organizovane grupe neograničeno moćnih ljudi.

Očito smo kao čovečanstvo došli do same ivice. Još nekoliko koraka i padamo u provaliju, a liberal-gobalalističke elite nas uporno guraju u tom pravcu. Naravno, oni ne vode masu u provaliju već je guraju, očito se nadajući da ih masa neće povući za sobom. A kada veliki deo čovečanstva propadne (nestane?) očekuju da će one preostale lako disciplinovati i uklopiti u poredak u kojem oni vladaju, dok svaki pojedinac izvršava njihove zapovesti bespogovorno. Koliko je to šizofreno – procenite sami.

Za nas i nije važno kakvu su nam tačno sudbinu namenili. Bitno je da se zapitamo da li želimo da živimo u takvom svetu ili čak budemo na listi za odstrel. Ako nismo spremni na predaju –

vreme je da počnemo razmišljati kako možemo izbeći namenjenu nam sudbinu.

Zato se ovo poglavlje bavi mogućnostima promene kursa kojim idemo. Prva opcija je da čovečanstvo u što kraćem roku napravi zaokret i od strmoglavljenja u provaliju skrene ka oporavku i usponu. Da bi ta opcija uspela potrebna je ogromna masa ljudi, zato sam se bavio mogućnostima buđenja, okupljanja i organizovanja.

Opcija masovnog buđenja nije nemoguća, ali je veoma teška, realno. Treba pokušati, biti uporan – jednog trenutka će biti jasno da li napredujemo ili su šanse da čovečanstvo promeni kurs izgubljene. Ako se to desi moraćemo da se snalazimo kako ko ume. Sigurno će biti puno onih koji će se predati, u nadi da ih neće zadesiti najcrnji scenario. Ipak očekujem i veliki broj onih koji će po svaku cenu ostati van sistema, posvećeni individualnoj borbi za preživljavanje. Bilo da su potpuno sami, u porodičnoj zajednici ili manjem kolektivu – neće im biti lako. Pokušao sam da u okviru teme "Individualizam" zamislim takvu situaciju, i dam neke ideje za izlazak iz sistema. Jesu li pretpostavke tačne, i da li ima koristi od ovde nabacanih ideja – vreme će pokazati. Nadajmo se da nam te ideje neće ni zatrebati.

VELIKO BUĐENJE

Probuđeni pojedinac nezamislivo je moćna snaga i ne treba mu nikakva grupa. Pogotovo kad broj takvih pojedinaca konstantno raste. Svetom punim probuđenih pojedinaca nemoguće je manipulirati, a jedan od razloga je upravo to što oni nisu u grupama. Svaka grupa ljudi ima tendenciju formiranja neke vrste piramidalne strukture pa je lak plen manipulatora. Dok nije uticajna – nije ni interesantna eliti. Sa rastom popularnosti pojavljuju se nevidljivi uplivi sa strane, a neko od pripadnika piramidalne strukture te grupe će u jednom trenutku popustiti.

Kod probuđenih pojedinaca to je nemoguće. Ne možete manipulirati sa svakom osobom posebno zato jer manipulatora ima manje od onih kojima bi hteli manipulirati, u suprotnom im manipulacija ne bi bila ni potrebna. Čak i kad bi manipulatora

bilo koliko i probuđenih pojedinaca, opet ne bi mogli ništa. Zato što je reč o probuđenim pojedincima. To su oni koji su shvatili manipulaciju. A kad jednom shvatite – dalje nije tako teško.

Zamislimo na trenutak svet koji se sastoji većinom od probuđenih pojedinaca. Krenimo od politike: šta mislite, da li bi mogli probuđenog pojedinca daljinski upravljati kroz medije, s ciljem da se kod njega stvori pristanak za razne stvari koje sami po sebi ne prihvatili ni u ludilu? Zamislimo probuđenog pojedinca u kontekstu zdravlja: mislite li da bi ijedan probuđeni pojedinac pokušavao lečiti 'bolest' tako što bi napadao simptome hemijskim putem? Probuđeni pojedinac bi možda bolest shvatio kao izbačenost iz ravnoteže, trovanje, nezdrav način življenja – ili kao upozorenje organizma da mu je potrebna promena ponašanja. On ne bi ubijao bacile, navodne uzročnike bolesti, već bi sledio Pasterovog savremenika Bechampa koji je rekao da prvo treba stvoriti zdravo okruženje, a onda će bacili prestati biti neprijatelji organizma. Takvom pojedincu bi bila neprihvatljiva obaveza novorođenih beba da budu vakcinisana hemijsko-biološkim koktelom u trenutku kad su tek petnaestak minuta disala, dok se još nisu ni oporavila od šoka. Pitao bi se i zašto se ljudi masovno leče opasnim tretmanom zvanim hemoterapija, koja se kod većine pokazala bezuspešnom.

Probuđeni pojedinac, u poslovnim odnosima s drugim probuđenim pojedincima ne bi padao u zamku moći nego bi u svemu što radi na umu imao sačuvati humanost i međusobnu poštenu razmenu. Želeo bi sprečiti pretvaranje ljudskog društva u roj insekata, u neku vrstu veštačke inteligencije sačinjene od polu-robota.

Malo je verovatno da bi probuđenom pojedincu bile potrebne interesne grupe. Kao prvo, on bi znao da bilo kakvim učestvovanjem u političkoj sferi života samo ojačava Kontrolni Sistem koji ga želi porobiti. Čak i ako se njegovo učestvovanje svodi na pobunu – on jača taj sistem, dajući povoda za uvođenje još strože policijske države, s opravdanjem očuvanjem 'bezbednosti'.

Veliki broj probuđenih pojedinaca ne bi imao nikakvu potrebu za udruživanjem u piramidalne strukture moći, ali bi uviđao potrebu za uspostavljanje kanala prema drugim pojedincima,

onih istih kanala poverenja u koje se elita neprekidno želi ugu-rati, bez obzira li je reč o odnosu lekara i pacijenta, roditelja i dece, Vlade i građana, medija i publike... Energija može teći i bez posrednika, novac može menjati vlasnika i bez bankara, ljudi se mogu hraniti i bez pečata sanitarne inspekcije, deca se mogu vas-pitavati i obrazovati i van „školskog sistema za ispiranje mozga i ubijanja kreativnosti“, bolesni se mogu lečiti i bez „distributivne mreže farmako-mafije“.

Svaki probuđeni pojedinac opasnost je za elitu jer je neuhvat-ljiv. I nemojte misliti da Sistem to ne zna. To što ga najčešće igno-riše, pokušaj je da ne dodaje dodatnu energiju buđenju drugih pojedinaca. A pošto Sistem sve češće reaguje na različite načine, znak je da se proces kreće uprkos taktici ignorisanja i da će se uskoro igrati otvorenim kartama jer su stvari otišle predaleko da bi se prepustile inerciji.

Svaki probuđeni pojedinac liči na virus. On se druži s drugim ljudima, priča im što misli, pa kroz društvenu interakciju hteo-ne hteo, utiče na druge ljude, kako rečima tako i delima. Ako isprva i ne prihvate njegove poglede, ipak će ih barem postati svesni. Kad ih po drugi put od nekog čuju možda će obratiti pažnju na te čud-ne nove poglede i malo razmisliti o njima. A kad počnu razmišljati o njima, započeo je proces poništavanja masovne hipnoze – evo još jednog probuđenog pojedinca. Malo po malo ali neminovno, i oni sami će postati virus koji će proticati Sistemom. Očito, reč je o geometrijskoj progresiji.

KOLEKTIVIZAM

Nekoliko tema ranije obradio sam liberal-globalistički pro-jekat „Veliki Reset“. Tema pre nje je bila objedinjena analiza svih sadašnjih kriza i utvrđivanje pravca kojim se kreće ljudska civilizacija. Zajedno, ova dva poglavlja se mogu prepričati u samo nekoliko rečenica: čovečanstvo se već decenijama kreće nizbrdo, ali je od početka XXI veka pad očito strmiji, tako da smo došli do ivice provalije. Nema više vremena da se lagano okrenemo i krenemo uzbrdo, tako da nam svakako slede krupni događaji

koji, ma koliko bili teški i bolni, jedini mogu okrenuti tendencije u drugom smeru. Globalističke elite su smislile „Veliki Reset“ kao rešenje koje će preokrenuti tok istorije, pri čemu će njima zacementirati moć i bogatstvo, dok će ostatak čovečanstva živeti u apsolutno robovskom položaju.

Činjenica je da bez nekog „Velikog Reseta“ čovečanstvo vrlo brzo upada u provaliju iz koje nema izlaza. I ja sam za „Veliki Reset“. Samo – ne za ovakav kakav su osmislile liberal-globalističke elite. Imam drugačije ideje ...

Vladajuća klasa pokušava da sistemsku krizu reši tranzicijom svoje istorijske uloge sa finansijsko-bankarske plutokratije u tehnokratsku-oligarhijsku „ekspertokratiju“. Onaj ko je deo problema ne može biti deo rešenja. Onaj ko nas je doveo u ovu situaciju – ne može sprovoditi „Veliki Reset“. Dobili su neograničenu moć uz svoje (ko zna kako) stečeno bogatstvo, i doveli su nas dovde. Ne, nismo mi krivi! Nijedan narod na svetu nije kriv za situaciju u kojoj se nalazimo! Moramo otvoriti oči, prestati da se plašimo, moramo pokazati prstom na **njih**! Liberal-globalistička elita je, zarad svojih interesa – moći i bogatstva, dovela čitavo čovečanstvo na rub izumiranja. Njihove ruke su krvave, milioni gladnih i osiromašenih su posledica njihovih odluka. Budućnost naše dece je crna, jer oni hoće još više bogatstva i moći. A pošto ni bogatstvo ni moć ne mogu nastati ni iz čega – oni ih žele oduzeti nama, ljudskoj vrsti.

„Veliki Reset“ – **DA**! Ali takav „Veliki Reset“ koji će oduzeti moć i bogatstvo liberal-globalističkoj eliti i pravedno ih raspodeliti svim ljudima ove planete. Tek kada nestane vladajuće elite, kada stvorimo (maksimalno moguću) jednakost među ljudima, moći ćemo da izgradimo bolje i pravednije društvo. Samo takav „Veliki Reset“ bi okrenuo tok istorije u pravom smeru!

Ciljevi:

- oduzeti bogatstvo i moć liberalno-globalističkoj eliti;
- ukinuti sve dugove, a oduzeto bogatstvo raspodeliti čovečanstvu na što pravedniji način;

„Na svetu ima mesta za sve. Zemlja je bogata i daje svima. Život može biti slobodan i prekrasan. Ali zastranili smo. Pohlepa je zatrovala duše, zagušila je svet mržnjom, uvela nas u bedu i krvoproliće.

Razvili smo brzinu, ali zatvorili smo se. Mašine donose obilje i nestašicu. Znanje nas je pretvorilo u cinike. Pametni smo i hladni. Mislimo previše, osećamo premalo. Više od mašina treba nam ljudskost. Više od pameti treba nam nežnost i ljubaznost. Bez toga nam preostaje nasilje. Bićemo izgubljeni.

Onima koji me čuju poručujem da ne očajavaju. Beda koja nas je snašla samo je prolazna pohlepa, gorčina ljudi koji se boje napretka.

Mržnja će proći. Diktatori umiru. Moć koju su oduzeli ljudima vratiće se ljudima. I dok ljudi umiru, sloboda neće nestati.

Vojnici! Ne povodite se za tim zverima koje vas preziru, tlače, govore vam šta da činite, kako da mislite i osećate! Oni vas obučavaju, hrane, tretiraju kao stoku i hranu za topove! Ne popuštajte tim ljudima-mašinama! Umesto mozga i srca oni imaju mašine. Vi niste mašine! Ni stoka! Ljudi ste. U srcu nosite ljubav prema čoveku. Nemojte mrzeti! Mrze samo nevoljeni i neprirodni. Vojnici! Nemojte se boriti za ropstvo! Borite se za slobodu!

...

Oblaci se razilaze. Sunce se probija. Iz tame izlazimo na svetlost. Ulazimo u novi, ljubazniji svet u kojem ljudi zaboravljaju pohlepu, mržnju, nasilje. Podigni pogled! Ljudska je duša dobila krila i uzletela je. Leti u dugu, u svetlost nade, u budućnost. Prekrasnu budućnost koja pripada tebi, meni i svima nama.”

Charlie Chaplin
“Veliki diktator“, 1940.

SADRŽAJ

UVODNE NAPOMENE	5
88 KRIZA	11
1. KRIZA KLASNE PODELE	11
2. KRIZA TAJNIH ORGANIZACIJA	14
3. KRIZA PRERASPODELE MOĆI	18
4. KRIZA GLOBALIZACIJE	24
5. KRIZA MEĐUNARODNIH ORGANIZACIJA	27
6. KRIZA DRŽAVNIH ZAJEDNICA	29
7. KRIZA DEMOKRATIJE	32
8. KRIZA PARTIJSKOG SISTEMA	35
9. KRIZA NEGATIVNE SELEKCIJE	38
10. KRIZE PRAVA I PRAVDE	41
11. KRIZA SLOBODE GOVORA	44
12. KRIZA LJUDSKIH PRAVA	46
13. KRIZA JEDNAKOSTI	49
14. KRIZE POLITIČKE KOREKTNOSTI I PONIŠTAVANJA	52
15. KRIZA NVO	57
16. KRIZA ORGANIZOVANIH POKRETA	60
17. KRIZA DRUŠTVENOG UREĐENJA	63
18. EKONOMSKA KRIZA	67
19. KRIZA IMIGRACIJE	70
20. KRIZA VALUTA	75

21. DUŽNIČKA KRIZA.....	83
22. KRIZA „PRLJAVOG NOVCA“	87
23. KRIZA INVESTICIJA, AMORTIZACIJE I ODRŽAVANJA ...	91
24. KRIZA BIROKRATIJE	94
25. KRIZA PENZIONIH FONDOVA	97
26. KRIZA ROBOTIZACIJE I VEŠTAČKE INTELIGENCIJE ...	100
27. KRIZA POSTHUMANIZMA.....	103
28. KRIZA POTROŠAČKOG DRUŠTVA	107
29. KRIZA PRERASPODELE RADNE SNAGE.....	111
30. KRIZA BESKORISNOG STANOVNIŠTVA.....	115
31. KRIZA ISTINE.....	119
32. KRIZA MORALA.....	122
33. KRIZA REALNOG ZLA	125
34. KRIZA NORMALNOSTI	129
35. KRIZA INDIVIDUALNOSTI.....	133
36. KRIZA LIČNE ODGOVORNOSTI	138
37. KRIZA POVERENJA.....	143
38. KRIZA IDEALA	146
39. KRIZA IDENTITETA	148
40. KRIZA DUHOVNOSTI.....	151
41. KRIZA RELIGIJE.....	156
42. KRIZA KULTURE	161
43. KRIZA UMETNOSTI	165
44. KRIZA ISTORIJE.....	169
45. KRIZA MEDICINE	173
46. KRIZA PSIHIJATRIJE	177
47. KRIZA FARMACIJE	184
48. KRIZA NAUKE	190
49. KRIZA MEDIJA	196
50. KRIZA SOCIJALNIH MREŽA.....	200
51. KRIZA PRIVATNOSTI.....	203

52. KRIZA INTERNETA.....	205
53. KRIZA HAKERSKIH NAPADA	210
54. KRIZA PORODICE.....	215
55. KRIZA BRAKA	220
56. KRIZA NATALITETA.....	225
57. KRIZA VASPITANJA	229
58. KRIZA OBRAZOVANJA.....	233
59. KRIZA BOLESTI ZAVISNOSTI.....	238
60. KRIZA FEMINIZMA	240
61. KRIZA RODNOG IDENTITETA	242
62. KRIZA PEDOFILIJE.....	246
63. KRIZA IZRAŽAVANJA.....	249
64. KRIZA SISTEMATSKOG ISPIRANJA MOZGA.....	251
65. KRIZA NESTANKA ZNANJA	254
66. KRIZA INTELIGENCIJE	258
67. KRIZA SKROMNOSTI.....	264
68. EKOLOŠKA KRIZA.....	268
69. KRIZA FOSILNIH GORIVA	271
70. KRIZA OBNOVLJIVIH IZVORA ENERGIJE.....	279
71. KRIZA VELIKIH GRADOVA.....	281
72. KRIZA HRANE	285
73. KRIZA VODE.....	292
74. KRIZA GENETSKI MODIFIKOVANIH ORGANIZAMA....	294
75. KLIMATSKA KRIZA.....	300
76. KARBON KREDIT KRIZA	305
77. KRIZA DEPOPULACIJE	307
78. KRIZA BIOTERORIZMA.....	312
79. COVID KRIZA	315
80. KRIZA MASKIRANJA	321
81. KRIZA VAKCINACIJE	325
82. KRIZA STRAHOVA.....	333

83. KRIZA POZITIVNE ENERGIJE	335
84. KRIZA SMISLA	338
85. KRIZA PODELJENE PLANETE	343
86. HLADNORATOVSKA KRIZA, KOJA TO NIJE	346
87. KRIZA NAPADA POD LAŽNOM ZASTAVOM	348
88. KRIZA MOGUĆEG OPŠTEG RATA	350
SALDO	354
VELIKI RESET	355
TENDENCIJE	361
I? ŠTA SAD?	365
VELIKO BUĐENJE	366
KOLEKTIVIZAM	368
INDIVIDUALIZAM	372
UMESTO ZAKLJUČKA	374